

מחצית הפרס הגדול של פסטיבל קאן, דקל הזהב, הוענקה לבמאי היפני הדגול, אקיירה קוראסוה, שסירטו צילום של גיבור עורר התפעלות כללית. בתמונה הוא מודה לקהל המעריצים. לינו, בלבוש יפני, קאשינו קאואקיטה, הממונה על תעשיית הסרטים ביפן והנחשבת כגברת הראשונה בקולנוע שם.

חצי דקל

שיות מרשימה, שחקנית זמרת מתחילה, הייזל אוקנר.

כל הג'ז הזה הוא ניתוח לב פתוח מרקד ומוזר. נראה שהמקום היחיד שבו השיי רים והמוסיקה הם עדיין העיקר הוא סיר טו של מנחם גולן החפוח, שוויתר למעשה על רוב המרכיבים האחרים.

אשר להצלחות הגדולות של הפסטיבל: הן היו מעל לכל ספק שני סרטים:

● צילום של גיבור של אקירה קורסא-וזה היפאני, סרט מדהים ביופיו ובעוצמתו, חורה מכובדת של הבמאי לסרטים היס-טוריים, שבה הוא מפיח קצב, כוח ויופי חזותי יוצא דופן.

● דודי מאמריקה, סרטו החדש של אלן רנה, חריגה מכל המקובל בסרט על-לתי, מאחר שמדובר בהמחשה חזותית לתיאוריות של המדען הצרפתי, הנרי לאי בורייט, על התנהגות האדם כפועל-יוצא מן המיבנה הביולוגי שלו. רנה מציג את התיאוריות ומדגים את משמעותן ביד בטוחה מאוד, בתוך סרט שהוא הדגמה אידיאלית לאפשרויות הדידקטיות של הי קולנוע.

שתי האכזבות הגדולות:

● עיר הנשים של פדריקו פליני. סרט שהכל ציפו לו, והוא נראה כאילו גירד פליני את כל שאריות הדימיון מסרטינו הקודמים, כדי לעצב שוב חלום מסורף, רק משום שלזאת מצפים ממנו.

● ז'אן לוק גודאר, נביא הזעם של הקולנוע האירופי, שאחרי כל השנים הללו עדיין ממשיך לראות ביצאנות את המיקצוע המאפיין של החברה הקאפיטי-ליסטית ואת חוסר-הקומוניקציה כאחת המכות הגדולות שבו. אלא שחוסר-קומוניקציה זה אינו קיים רק בין דמויותיו של גודאר (והפעם לרמות הראשית בסרט קוראים גודאר) אלא גם בין הסרט לצור פים. קריאות-הבוו בסיום ההקרנה לעיר-תונאים היו הרמות ביותר שנשמעו השנה.

אגרופים

ובריונים

● **בכנה:** אי-אפשר שלא להרגיש ב-במתח ובאלימות הפורחים ועולים, מדי שנה, בקרב קהיל-הצופים בכלל והעיתונאים בפרט. גל גניבות שטף את הפסטיבל, והת-נפלויות של ביריונים ברהובות איימו על החוזרים מהקרנות בשעות-לילה מאוחרות.

כל אימת שנערכה הקרנה מיוחדת של סרט יוצא-דופן נלחמו העיתונאים זה

הסרט המעודד ביותר מתאר ידידות בין שני חוליי-סרטן בבית-חולים הולנדי, והי סרט המזעזע ביותר מתאר את ימיו האחרונים של הבמאי ניקולאס ריי, כפי שי צולמו על-ידי הבמאי הגרמני וים נדרס, בהשתתפותו ובעזרתו הפעילה של ריי עצמו, מי שעשה בשעתו את מרד הנער-רים. קשה להעלות על הדעת תעודה מחר ריזה יותר, המוכיחה את צידקת הגדרתו של ז'אן קוקטו, שאמר שהקולנוע מצלם את המוות בפעולה.

בין שני הקצוות האלה אפשר היה לצפות בסידרה ארוכה של כישלונות ומי פחי-נפש:

הצרפתי, ברטרנד טאברנייה, מדגים את פשיטת-הרגל של מערכת-ההוראה בצר-פת, ובשלב כלשהו מגדיר את הדור הצעיר כ"דומה יותר לתקופה מאשר להוריו".

כריסטוף זאנוסי, הפולני, בוחר לעצמו גיבור שהוא קנאי להגינות ולטוהר-המיי-דות, ומשום-כך הוא חייב להיכשל בתוך החברה הפולנית בת-זמנו. שבה השחיר-תות היא תנאי הכרחי לקיום. ואילו שכני-הה של פולין, צ'כיה, שלחה סרט בשם פרשת הארנבת, מצחיקון קליל, כביכול, שבו מאזני-הצדק טוחנים לאט מאוד, וכי שהם טוחנים — הצדק אינו יוצא לפועל, כי קשרים אישיים בחברה הזאת חשובים יותר ממשפט-צדק.

שתי האכזבות

הגדולות

● **רט אומטרלי** בשם ברייקר מוראנד משחזר הוצאה להורג של קצינים על מילוי הוראות שמפקדיהם החליטו בינתיים לשנותם. ואילו המירפסת האיטלקית מ-קפת בריעה רחבה מאוד את החילולן המוחלט של כל אנשי-הרוח, הפוליטיקאים והאמנים המכתיבים, כביכול, את הפרצוף של העולם המערבי.

כך שאם יגיעו הדים של אכזבה מן הפס-טיבל ה-33 בקאן, צריך להתייחס אליהם בהבנה: לא היה שפע מרנין לשטוף בו את הנפש, וגם לא רעיונות מקוריים להזין בהם את העיניים.

הוצג באירופה קודם לכן, ונרכש להפצה בצרפת, כך שבהקרנתו לא היה לפסטיבל במה להתגאות, ולכן, כשהודיע הכרוז את שם הסרט באולם שבארמון הפסטיבלים, שאליו נהרו כאלפיים עיתונאים סקרנים

ב-8.30 בבוקר, התקבלה הודעתו בשרי-קו-תבוז רמות.

שביתה

כללית

● **עומת זאת** היתה הפתעה אמיתית: השביתה הכללית שפרצה באותו היום ושהפסיקה את הפתעה באמצע.

ואגב הגשם: שמועה סיפרה שהרוסים סירבו לתת את הסרט, והוא הוגנב לפס-טיבל בלי רשותם. אם כך, צריך לציין שתגובתם היתה מאפקת באופן מיוחד, כאשר הסרט הוצג בכל זאת, אולי משום שנוח להם יותר לראות את הסרט של טארקובסקי מוצג בלי פירוטת קודמת, בלי חומר-פירסום ובלי תמונות (כי הרי לסרט-הפתעה לא מכינים את כל אלה). כך קיוו הרוסים שמי שיפרש את הסרט כהקצת העולם הנבנה ב"גן-העדן הסוציאלי-ליסטי", יוכה במעט מאד חומר-עזר לתי-אוריות שלו.

חוץ מזה, הרוסים יכלו לשמוח לאידו של הפסטיבל: הם ניסו, בומנו, להציע גירסה קולנועית לרומן המפורסם מן המאה ה-19, אובלומוב. הפסטיבל סירב לקבל אר-תה. הסרט הוצג בכל זאת בשוק הסרטים, ובהתנפלות של המונים התמלא האולם הקטן תוך שניות ספורות, ואכן הסתבר שבמיקרה זה הרוסים צדקו. אובלומוב מרשים ומעניין בהרבה מן הגשם.

צילום המוות

בפעולה

● **ה אפשר לומר** על פסטיבל הנע כימעט בין שני קצוות של מחלת הסרטן?

סלאנג, שהוא קרוב לביטוי העברית בבל"ת) חלוקת הפרס הגדול לשני הסרטים עוררה תמיהה כללית, ונראה כי גם השופטים הבחינו בכך, ועל כן הוענק פרס שלישי, לסרט דודי מאמריקה.

של דקל הזהב הוענק לבובי פוסי, על סרטו כל הגאז הזה. (זהו, אגב, תירגום של שם הסרט, "הגאז", במיקרה זה, הוא כינוי